

تدابیر برای تضمین حمایت از حقوق محکومان به مرگ مصوب قطعنامه ۱۹۸۴/۵۰ مورخ ۲۵ مه ۱۹۸۴ شورای اقتصادی و اجتماعی

۱- مجازات مرگ در کشورهای که اعدام را لغو نکرده‌اند ممکن است فقط برای جدی‌ترین جنایات اعمال شود مشروط براین که فقط شامل جنایات عمدی با عواقب مرگبار یا سایر عواقب بی‌نهایت شدید شود.

۲- مجازات اعدام ممکن است فقط برای جنایتی اعمال شود که قانون مجازات مرگ را در زمان ارتکاب آن در نظر گرفته باشد، مشروط بر این که اگر پس از ارتکاب جنایت، قانون، مجازات سبک‌تری را برای آن در نظر بگیرد، مجرم از قانون جدید بهره‌مند شود.

۳- افرادی که در زمان ارتکاب به جرم کمتر از ۱۸ سال دارند نباید به مرگ محکوم شوند، همچنان که مجازات مرگ نباید در مورد زنان حامله، یا زنانی که تازه مادر شده‌اند، یا اشخاصی که دچار جنون شده‌اند، اجرا شود.

۴- مجازات مرگ فقط زمانی می‌تواند اعمال شود که جرم شخص متهم بر مبنای مدارک روشن و قانع‌کننده استوار باشد و امکان توصیف دیگری از جرم وجود نداشته باشد.

۵- مجازات اعدام را فقط متعاقب قضاوت نهایی دادگاهی صالحه پس از انجام مراحل قانونی، که کلیه تدابیر حفاظتی ممکن را برای حصول اطمینان از انجام محاکمه عادلانه می‌دهد، حداقل برابر با تدابیر ذکر شده در ماده ۱۴ میثاق بین‌المللی مربوط به حقوق مدنی و سیاسی، از جمله حق برخورداری هر شخصی که مظنون یا متهم به جرمی است که برای آن ممکن است مجازات اعدام در نظر گرفته شود، از مساعدت حقوقی کافی در کلیه مراحل دادرسی، می‌توان به اجرا درآورد.

۶- هر شخصی که به مرگ محکوم شده باید حق فرجام‌خواستن از دادگاهی عالی تر را داشته باشد، و برای اطمینان از این که چنین فرجام‌خواهی اجباری شود، باید گام‌هایی برداشته شود.

۷- هر شخصی که به مرگ محکوم شده باید حق داشته باشد درخواست عفو کند، یا خواهان تخفیف مجازات شود؛ تقاضای عفو یا تخفیف باید در تمام پرونده‌های مجازات اعدام پذیرفته شود.

۸- مجازات اعدام در جریان رسیدگی به استیناف یا انجام هر مرحله از جریان عفو یا تخفیف حکم، نباید اجرا شود.

۹- هر گاه مجازات اعدام اجرا شود، باید چنان باشد که حداقل رنج ممکن به محکوم وارد آید.